A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2014. október 22.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Szolgáltatásnyújtás szabadsága — Korlátozások — Adójogszabályok — Szerencsejátékkal megszerzett nyereményből származó jövedelem — A külföldön szerzett nyeremény és a belföldi létesítményben szerzett nyeremény eltérő adóztatása”

A C-344/13. és a C-367/13. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Commissione tributaria provinciale di Roma (Olaszország) a Bírósághoz 2013. június 24-én és július 1-jén érkezett, 2013. május 28-i határozataival terjesztett elő az előtte

Cristiano Blanco (C-344/13),

Pier Paolo Fabretti (C-367/13)

és

az **Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli**

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, A. Ó Caoimh, C. Toader (előadó), E. Jarašiūnas és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– C. Blanco és P. P. Fabretti képviseletében M. Rosa és S. Cristaldi avvocati,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. De Bellis avvocato dello Stato,

– a belga kormány képviseletében L. Van den Broeck és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben, segítőik: P. Vlaemminck és R. Verbeke advocaten,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Recchia és W. Roels, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: olasz.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az EK 46. cikk és az EK 49. cikk, jelenleg az EUMSZ 52. cikk és az EUMSZ 56. cikk értelmezésére irányulnak.

2 E kérelmeket C. Blanco, illetve P. P. Fabretti, valamint az Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli (a továbbiakban: Agenzia) között, adómegállapító határozataik tárgyában folyamatban lévő két jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 309., 15. o.) a 2. cikke (1) bekezdése 3. pontjának f) alpontjában előírja, hogy ezen irányelvet a kaszinókra is alkalmazni kell.

Az olasz jog

4 A jövedelemadóra vonatkozó szabályok egységes szövegéről szóló, 1986. december 22-i 917. sz. köztársasági elnöki rendelet (decreto del Presidente della Republica n. 917 – Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi) alapügyben szereplő tényállás bekövetkezésekor hatályos változata 67. cikke (1) bekezdésének d) pontja (a GURI 1986. december 31-i 302. rendes különszáma; a továbbiakban: 917/86. sz. DPR) a jövedelemadó alapjába beszámítandó egyéb jövedelemnek minősíti „a lottónyereményeket, a nyereményjátékokból, a nyilvánosság részére szervezett játékokból és fogadásokból származó nyereményeket, valamint az ügyességi játékokból vagy sorsolásból származó díjakat”.

5 E rendelet 69. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy a 67. cikk (1) bekezdésének d) pontja szerinti nyeremények és díjak „az adózási időszakban szerzett teljes összegbe számítandó levonás nélkül jövedelemnek minősülnek”.

6 A jövedelemadó megállapítására vonatkozó közös rendelkezések megállapításáról szóló, 1973. szeptember 29-i 600. sz. köztársasági elnöki rendelet (a GURI 1973. október 16-i 268. rendes különszáma) 30. cikkének első bekezdése előírja:

„[…] a szerencse- és ügyességi játékokból, a sorsolásból, a tippjátékokból és a fogadásokból származó, az állam, a köz- vagy magánjogi személyek és a jelen rendelet 23. cikkének első bekezdésében meghatározott személyek által nyújtott nyeremények a forrásadó-levonás hatálya alá tartoznak az áthárítás lehetőségével, azon esetek kivételével, amikor egyéb rendelkezések már előírják a forrásadó-levonás alkalmazását. Az adólevonást nem kell alkalmazni, amennyiben a nyeremények teljes értéke […] nem haladja meg az 50 000 lírát [25,82 euró]; ha meghaladja e határértéket, akkor a teljes összeg forrásadó-köteles.”

7 E rendelkezés nem alkalmazandó azonban az olasz szerencsejáték-létesítmények által kifizetett nyereményekre, mivel e rendelet 30. cikkének hetedik bekezdése szerint az e létesítmények által nyújtott nyereményekre vonatkozó levonás az előadások után fizetendő, az 1999. február 26-i 60. sz. törvényerejű rendelettel (a GURI 1999. március 12-i 59. sz., 5. o.) bevezetett szórakoztatási adóvá átalakított adó részét képezi.

8 Egyébiránt az 1999. február 26-i 60. sz. törvényerejű rendelettel módosított, az előadások után fizetendő adóról szóló, 1972. október 26-i 640. sz. köztársasági elnöki rendelet (decreto del Presidente della Republica n. 640 – imposta sugli spettacoli) (a GURI 1972. november 11-i 292. rendes különszáma) 3. cikke szerint a szórakoztatási adó megfizetésére köteles szerencsejáték-létesítmények már nem kötelesek az adó áthárítására a nézők, a résztvevők vagy a fogadók tekintetében. Ezen adó alapját a nyilvánosság számára értékesített belépőjegyek összege, a játékra beszedett és a játékosok részére nyeremény címén kifizetett összegek közötti napi pozitív különbözet, valamint a játék folytatásával összefüggő bármely egyéb bevétel képezi.

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A C-344/13. sz. ügy

9 Az Agenzia 2011. december 1-jén három adómegállapító határozatot közölt C. Blancóval, amelyekben azt rótta fel neki, hogy a 2007 és 2009 közötti valamennyi adóév vonatkozásában elmulasztotta a jövedelemadó-bevallást, valamint, hogy nem jelentett be a más tagállamokban, valamint harmadik államokban található kaszinókban szerzett nyereményeknek megfelelő 410 227 euró összeget 2007-ben, 25 969 euró összeget 2008-ban, 46 028 euró összeget 2009-ben. Az Agenzia állítja, hogy ezen összegeket bele kellett volna számítani C. Blanco adóköteles jövedelmébe, mivel azok a 917/86. sz. DPR 67. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti „egyéb jövedelmek” közé tartoznak. Következésképpen C. Blanco a 2007. adóév vonatkozásában 488 703,16 euró, a 2008. adóév vonatkozásában 23 919,86 euró, a 2009. adóév vonatkozásában pedig 41 291,89 euró megfizetésére felszólító adómegállapító határozatot kapott a természetes személyek jövedelemadója, adónövekmény és bírság címén.

10 C. Blanco több keresetet is indított ezen adómegállapító határozatokkal szemben. E kereseteket egyesítették tárgyaik és az alapügy felperesének kapcsolódása okán. C. Blanco álláspontja szerint egyrészt az Agenzia által alapul vett információkat elővigyázatosan kell felhasználni, mivel olyan internetes oldalról származnak, amely csak a nyeremények bruttó értékét veszi figyelembe, és figyelmen kívül hagy az e nyereményeket befolyásoló számos tényezőt, mint például a „stacking” gyakorlatát, a veszteségeket és a költségeket. Másrészt megerősíti, hogy az adómegállapító határozat sérti különösen a nemzetközi megállapodások által előírt kettős adóztatás tilalmának elvét – utalva a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) által kidolgozott jövedelem- és tőkeadózási modellegyezmény 2. cikkére –, az EUMSZ 56. cikk szerinti szolgáltatásnyújtás szabadságának elvét, és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. cikke és az EUMSZ 18. cikk és az EUMSZ 49. cikk szerinti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét. C. Blanco hátrányosan megkülönböztető bánásmódra hivatkozik, mivel az Olaszországban szerzett nyeremények mentesülnek a bejelentési kötelezettség alól, és nem jövedelemadó-kötelesek, mivel a szórakoztatási forráspótadó alá tartoznak, és mivel a más tagállamban szerzett nyeremények már az utóbbi tagállamokban forrásadó-kötelesek voltak, azok nem adókötelesek Olaszországban.

11 E tekintetben C. Blanco az általa hasonlónak minősített Lindman-ítélet (C-42/02, EU:C:2003:613) alapjául szolgáló ügyre hivatkozik, amelyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az EK 49. cikkel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely szerint a más tagállamokban szervezett szerencsejátékokból származó nyeremények adóköteles jövedelemnek, míg az e tagállamban szervezett szerencsejátékokból

származó nyeremények adómentes jövedelemnek minősülnek. Álláspontja szerint a kérdést előterjesztő bíróságnak mellőznie kell a nemzeti szabályozás alkalmazását hátrányosan megkülönböztető jellege okán, különösen mivel az ellentétes az EUMSZ 56. cikkel.

12 Az Agenzia vitatja az alapkereset megalapozottságát, és annak elutasítását kéri. Álláspontja szerint a hatályos jogszabályoknak megfelelően járt el, és általában hivatkozik az adómegállapító határozatban foglalt részletesebb érvelésre, amelyben megállapította, hogy az érintett adóévek vonatkozásában az alapügy felperese elmulasztott jövedelemadó-bevallást tenni.

13 A kérdést előterjesztő bíróság elutasítja a kettős adóztatásra alapított jogalapot, úgy ítélve, hogy különbséget kell tenni azon adó között, amelyet a szerencsejáték-létesítménynek kell megfizetni, és a között, amelyet a nyertesnek. Ugyanis a szerencsejáték-létesítmény és a nyertes adóterhe eltérő adójogi aktusokon alapul.

14 Bár e bíróság elismeri, hogy eltérő adójogi bánásmód áll fenn annak függvényében, hogy a szerencsejáték-nyereményeket Olaszországban vagy más tagállamban szerezték, ezen eltérő bánásmód csak az ilyen eltérés igazolására alkalmas indokok hiányában minősül tiltott hátrányos megkülönböztetésnek.

15 Az említett bíróság megerősíti, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az ilyen eltérő bánásmód igazoltnak tekinthető, ha valamely kifejezetten eltérést engedő rendelkezés – mint például az EUMSZ 62. cikkben hivatkozott EUMSZ 52. cikk – hatálya alá tartozik, és a közrend, a közbiztonság és a közegészségügy biztosítására irányul, miközben megfelel az arányosság elvének, és koherens és szisztematikus módon ténylegesen biztosítja a cél megvalósítását.

16 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az olasz jogszabályok nem a belföldi szerencsejáték-létesítmények védelmére, hanem inkább a pénzmosási gyakorlatoktól és a tőkéknek az elkövetők által külföldön történő tisztára mosásától, valamint az ellenőrizhetetlen eredetű tőkék külföldre menekítésétől vagy Olaszországba történő behozatalától való eltántorításra irányulnak.

17 E bíróság álláspontja szerint szükséges, hogy a Bíróság pontosan értékelje a nemzeti jogalkotót ilyen szabályozás elfogadására vezető indokokat, és hogy az olasz kormány előadhassa, hogy miért adóztatja meg a külföldön szerencsejátékkal megszerzett nyereményeket.

18 Ebben a helyzetben a Commissione tributaria provinciale di Roma eljárását felfüggesztette, és előzetes döntéshozatalra a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Ellentétesek–e az [EUMSZ 56.] cikk[…]el az Olaszországban lakóhellyel rendelkező személyek által az Európai Unió valamely tagállamában található játékkaszinóban megszerzett nyereményre vonatkozóan előírt adóbevallási és adófizetési kötelezettségek, ahogyan azokat a [917/86. sz. DPR] 67. cikk[…] [(1) bekezdésének] d) pontja szabályozza, vagy azokat az [EUMSZ 52.] cikk alapján közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okok igazolják?”

A C-367/13. sz. ügy

19 Az Agenzia 2011. december 6-án a 2009. év vonatkozásában adómegállapító határozatot közölt P. P. Fabrettivel, amelyben 45 327,48 euró összeg megfizetését kéri, mivel P. P. Fabretti nem vallott be 52 000 euró összeget, amelyet egy másik tagállamban található kaszinóban, pókeren szerzett.

20 P. P. Fabretti a C. Blanco által előadott indokokkal azonos indokokkal vitatja ezen adómegállapító határozatot, és keresetet indított azzal szemben. Az Agenzia a C. Blancóval szemben előadott érvekkel analóg érvekre hivatkozik.

21 A Commissione tributaria provinciale di Roma a C-344/13. sz. ügy alapjául szolgáló első ítéletében szereplő indokokkal analóg módon igazolja az előzetes döntéshozatalra utalás szükségességét. Az eljárás felfüggesztéséről határozott, és az ezen előzetes döntéshozatal iránti kérelemben szereplő kérdéssel azonos kérdést terjesztett a Bíróság elé.

22 A Bíróság elnöke a 2013. július 11-i végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-344/13. és a C-367/13. sz. ügyeket.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

23 Egyetlen kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 52. cikket és az EUMSZ 56. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétesek az olyan tagállami jogszabályok, amelyek szerint a belföldi létesítményekben megszerzett szerencsejáték-nyeremények nem jövedelemadó-kötelesek, míg a más tagállamban szerzett szerencsejáték-nyeremények jövedelemadó-kötelesek, és közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okok igazolhatnak-e ilyen eltérő bánásmódot.

24 Előzetesen pontosítani kell, hogy a közvetlen adók ugyan a tagállamok hatáskörébe tartoznak, ez utóbbiak azonban e hatáskörüket az uniós jog tiszteletben tartásával kötelesek gyakorolni (lásd ebben az értelemben: Lindman-ítélet, EU:C:2003:613, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Először is a kérdést előterjesztő bíróság azt vizsgálja, hogy az alapügyben vitatott nemzeti szabályozás a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül-e.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a szolgáltatásnyújtás EUMSZ 56. cikk szerinti szabadsága nemcsak a más tagállamban letelepedett szolgáltatóval szemben az állampolgársága alapján alkalmazott minden hátrányos megkülönböztetés eltörlését követeli meg, hanem minden korlátozás megszüntetését is – még akkor is, ha a korlátozás különbségtétel nélkül vonatkozik a nemzeti és a más tagállamokból származó szolgáltatókra –, amennyiben akadályozza, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi a másik tagállamban letelepedett és ott jogszerűen hasonló szolgáltatásokat nyújtó szolgáltató szolgáltatásait (lásd különösen: Dirextra Alta Formazione ítélet, C-523/12, EU:C:2013:831, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Az EUM-Szerződés szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezései alkalmazandók, amint azt a Bíróság korábban már megítélte, olyan tevékenységre, amely fizetés ellenében lehetővé teszi valamely szerencsejátékban való részvételt (Zenatti-ítélet, C-67/98, EU:C:1999:514, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egyébiránt a szolgáltatásnyújtás szabadságát mind a szolgáltatás nyújtója, mind pedig a szolgáltatás igénybevevője élvezi (Liga Portuguesa de Futebol Profissional és Bwin International ítélet, C-42/07, EU:C:2009:519, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Az alapügyben a kérdést előterjesztő bíróság megállapításaiból, valamint az olasz kormány észrevételeiből következik, hogy a nemzeti szabályozás az olaszországi szerencsejáték-létesítményekben szerzett nyereményekre olyan forrásadót vet ki, amely a létesítményeket adóztatja meg. Pontosabban a belföldi szerencsejáték-létesítményekben szerzett nyeremények a játékra beszedett összegek és a játékosok részére nyeremény címén kifizetett összegek közötti különbözeten alapuló számítások szerint adóznak. Az olasz kormány pontosítja, hogy az olaszországi szerencsejáték-létesítményekben kapott nyeremények jövedelemadó-mentesek annak érdekében, hogy elkerüljék ugyanazon összegek kettős adóztatását, először a szerencsejáték-létesítménynél, majd a játékosnál.

29 Ezzel szemben a külföldi létesítményekben szerencsejátékkal szerzett nyeremények jövedelemnek minősülnek. E jövedelmeket fel kell tűntetni a jövedelem-bevallásban, tehát azok jövedelemadó-kötelesek.

30 Így e nemzeti szabályozás azáltal, hogy kizárólag az érintett tagállamban megvalósuló szerencsejátékkal szerzett nyeremények után biztosít adómentességet, az ellenszolgáltatás fejében szerencsejáték szervezésében megvalósuló szolgáltatás nyújtását eltérő adóztatásnak veti alá attól függően, hogy e tevékenységet az említett tagállamban vagy más tagállamokban végzik (lásd ebben az értelemben: Laboratoires Fournier ítélet, C-39/04, EU:C:2005:161, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Emellett, amint azt az alapügy felperese és az Európai Bizottság megállapítja, az olyan eltérő adójogi bánásmód, amely szerint csak a más tagállamban folytatott szerencsejátékkal szerzett nyeremények minősülnek adóköteles jövedelemnek, csökkenti a más tagállamba szerencsejáték folytatása érdekében történő utazás vonzerejét. Ugyanis az érintett szolgáltatások igénybevevői, akik azon tagállamban rendelkeznek lakóhellyel, ahol ilyen eltérő bánásmód áll fenn, elriadnak az olyan játékokban való részvételtől, amelyek szervezői más tagállamban telepedtek le, figyelembe véve az igénybe vehető adómentesség lehetőségének jelentőségét (lásd analógia útján: Vestergaard-ítélet, C-55/98, EU:C:1999:533, 21. pont, valamint Bizottság kontra Dánia ítélet, C-150/04, EU:C:2007:69, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Az a körülmény, hogy az e tagállamban letelepedett szerencsejáték-szervezők e minőségükben adókötelesek, nem fosztja meg az alapügyben szóban forgó jogszabályokat a nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető jellegüktől, mivel ezen adó, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, nem analóg az adóalanyok által más tagállamokban szervezett szerencsejátékban való részvétellel szerzett nyereményeket terhelő jövedelemadóval (lásd ebben az értelemben: Lindman-ítélet, EU:C:2003:613, 22. pont).

33 Ennélfogva az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, a szolgáltatásnyújtás EUMSZ 56. cikkben biztosított szabadságának hátrányosan megkülönböztető korlátozásával jár, nemcsak a szolgáltatók, hanem e szolgáltatások igénybevevőinek vonatkozásában is.

34 Másodszor vizsgálni kell, hogy e hátrányosan megkülönböztető korlátozás igazolható-e.

35 A kérdést előterjesztő bíróság és az olasz kormány megállapítja, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás célja a pénzmosásnak vagy a tőke elkövetők által külföldön történő tisztára mosásának megakadályozása, valamint az, hogy korlátozni lehessen a különösen ellenőrizetlen eredetű tőke külföldre menekítését vagy Olaszországba történő behozatalát.

36 Amint azt e kormány megállapítja, a Bíróság már többször is úgy ítélte meg, hogy a szerencsejátékok szabályozása azon területek közé tartozik, amelyek tekintetében jelentős erkölcsi, vallási és kulturális különbségek állnak fenn a tagállamok között. A terület uniós szintű harmonizációja hiányában az egyes tagállamok feladata, hogy e területeken saját értékrendjüknek megfelelően megítéljék az érintett érdekek védelméből következő követelményeket (lásd különösen: Stanleybet International és társai ítélet, C-186/11 és C-209/11, EU:C:2013:33, 24. pont; Digibet és Albers ítélet, C-156/13, EU:C:2014:1756, 24. pont).

37 Mindazonáltal, noha a Bíróság meghatározott bizonyos számú nyomós közérdekű okot, amelyek közé tartozik például a fogyasztóvédelem, a csalás elleni küzdelem és a szerencsejátékhoz kapcsolódó szociális problémák megelőzése, amelyekre a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának igazolása érdekében hivatkozhatnak, azonban e célkitűzésekre nem lehet hivatkozni hátrányosan megkülönböztető módon alkalmazott korlátozások igazolása érdekében (Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-153/08, EU:C:2009:618, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Így az ilyen eltérő bánásmód az uniós joggal összeegyeztethetőnek tekinthető, ha valamely kifejezetten eltérést engedő rendelkezés – mint például az EUMSZ 62. cikkben hivatkozott EUMSZ 52. cikk – hatálya alá tartozik, és a közrend, a közbiztonság és a közegészségügy biztosítására irányul (lásd ebben az értelemben különösen: Bizottság kontra Németország ítélet, C-546/07, EU:C:2010:25, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Dickinger és Ömer ítélet, C-347/09, EU:C:2011:582, 79. pont).

39 Következésképpen az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti jogszabályok csak akkor igazolhatók, ha az EUMSZ 52. cikk szerinti közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okoknak megfelelő célokat követnek. Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok által előírt korlátozásoknak meg kell felelniük az arányosságra vonatkozó feltételeknek. Ily módon a nemzeti jogszabály csak akkor alkalmas az említett cél megvalósítására, ha azt valóban koherens és szisztematikus módon kívánja elérni (lásd ebben az értelemben: Engelmann-ítélet, C-64/08, EU:C:2010:506, 35. pont; Pfleger és társai ítélet, C-390/12, EU:C:2014:281, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Mindazonáltal azon célok meghatározása, amelyeket az EUMSZ 267. cikk alapján a Bíróság elé terjesztett ügyben a nemzeti szabályozás valójában meg kíván valósítani, a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörébe tartozik. Ezen felül ugyancsak a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy a Bíróság által nyújtott útmutatásokra figyelemmel megvizsgálja azt, hogy az érintett tagállam által előírt korlátozások az arányosságuk tekintetében megfelelnek-e a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következő feltételeknek (lásd ebben az értelemben: Pfleger és társai ítélet, EU:C:2014:281, 47. és 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Ami először is az olasz kormány által a pénzmosás megakadályozására, a tőke külföldre menekítése vagy az ellenőrizetlen eredetű tőke Olaszországba történő behozatala korlátozásának szükségességére vonatkozó hivatkozott célokat illeti, és anélkül, hogy meg kellene határozni, hogy ezen célok a közrend fogalma alá tartozhatnak-e, elegendő megállapítani először is, hogy amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, valamely tagállam hatóságai érvényesen nem vélelmezhetik – általános módon és különbségtétel nélkül –, hogy a valamely más tagállamban letelepedett szervezetek bűncselekményeket követnek el (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Spanyolország ítélet, EU:C:2009:618, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Továbbá meg kell állapítani, amint azt az Európai Bizottság megjegyzi, hogy az olasz kormány nem bizonyítja, hogy még ha az olaszországi szervezett bűnözésből származó jövedelem magas összegeket ér is el, az teljes mértékben vagy főként külföldön valósult meg.

43 Ezenfelül az adómentesség kedvezményéből való általános kizárás aránytalan intézkedésnek tűnik, mivel túllép a pénzmosás elleni küzdelemhez szükséges mértéken, mivel a tagállamok e tekintetben más eszközökkel is rendelkeznek, mint például a 2005/60 irányelv, amely a pénzmosás elleni küzdelemre irányul, és amelyet a 2. cikke (1) bekezdése 3. pontjának f) alpontja értelmében alkalmazni kell a kaszinókra.

44 Végül nem zárható ki, hogy a játékfüggőség elleni küzdelem a közegészség védelmének fogalmi körébe sorolható (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Spanyolország ítélet, EU:C:2009:618, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és ennek alapján alkalmas a szolgáltatásnyújtás szabadsága hátrányos megkülönböztetésének igazolására.

45 Ugyanis, amint azt a belga kormány megállapítja, a Bíróság többször is megállapította a szerencsejáték területének különleges jellegét, ahol – ellentétben a szabad és nem torz verseny hagyományos piacon való megteremtésével – e versenynek e különleges piacon, azaz több, ugyanazon szerencsejátékot kínáló gazdasági szereplő között történő alkalmazása káros hatással járhat annak folytán, hogy e gazdasági szereplőket arra ösztönözheti, hogy kínálatuk vonzóbbá tétele érdekében találékonyságuk terén versenyezzenek, és ezáltal növeljék a fogyasztók játékra fordított kiadásait, valamint azok

függőségének kockázatát (lásd különösen: Pfleger és társai ítélet, EU:C:2014:281, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Digibet és Albers ítélet, EU:C:2014:1756, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Mindazonáltal az alapügyben szereplő körülmények között a más tagállamban található szerencsejáték-létesítményekben szerzett nyeremények tagállam általi megadóztatása és a belföldi szerencsejáték-létesítményekben szerzett ilyen nyeremények adómentessége nem kifejezetten alkalmas a játékfüggőség elleni küzdelem céljának következetes megvalósítására, mivel az ilyen adómentesség arra ösztönözheti a fogyasztókat, hogy részt vegyenek a számukra ilyen adómentességet biztosító szerencsejátékokban (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Spanyolország ítélet, EU:C:2009:618, 41. pont).

47 Ebből következik, hogy az alapügyben vitatott hátrányos megkülönböztetés nem igazolt az EUMSZ 52. cikk értelmében.

48 Ennélfogva a megfontolások összességéből következik, hogy azt kell válaszolni az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre, hogy az EUMSZ 52. cikket és az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétesek az olyan tagállami jogszabályok, amelyek szerint a más tagállamban található szerencsejáték-létesítményekben szerencsejátékkal szerzett nyeremények jövedelemadó-kötelesek, míg a belföldi létesítményekben megszerzett hasonló jövedelmek mentesek az említett adó alól.

A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 52. cikket és az EUMSZ 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétesek az olyan tagállami jogszabályok, amelyek szerint a más tagállamban található szerencsejáték-létesítményekben szerencsejátékkal szerzett nyeremények jövedelemadó-kötelesek, míg a belföldi létesítményekben megszerzett hasonló jövedelmek mentesek az említett adó alól.

Aláírások